

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (L. Kvist): Den Sag, der her foreligger til Behandling, er jo saa gammelkendt i det høje Ting, ja, i den høje Rigsdag, den har været gennemdrøftet saa ofte paa Rigsdagen, og de Principper, der er nedlagt i det Forslag, der her foreligger til Behandling, er gennemdrøftet saa ofte, at der vanskeligt kan fremføres nye Tanker. Naar jeg derfor nu skal udtale mig overfor det høje Ting, finder jeg ikke Anledning til at komme ind paa Enkelthederne. Det havde jeg Lejlighed til ved Sagens Behandling den 29. og 30. Juni 1922. Jeg tror derfor med Rette at kunne henvise til den første Behandling, der da fandt Sted.

Formaalet med Lovgivningen om Beværtning og Handel med stærke Drikke er jo at begrænse og regulere disse Næringsvirksomheder i Overensstemmelse med de faktiske Forhold i de forskellige Egne af Landet; men naar man skal gaa dertil, skal man ogsaa følge det Princip, som har været fulgt i Lovgivningen igennem en lang Aarrække, nemlig at denne Begrænsning og Regulering overlades til det kommunale Selvstyre, hvor Retten og Ansvaret bør ligge. Jeg kan her henvise til den afgivne Betænkning, hvor jeg har tilladt mig i ganske korte Træk at resumere den historiske Udvikling, Medlemmerne vil her kunne gøre sig bekendt med denne. Derved har jeg tænkt at kunne spare det høje Ting for en længere Udtalelse om de Principper, der har været fulgt i Lovgivningen gennem en lang Aarrække.

Som ærede Medlemmer vil se af Betænkningen, er man ved Næringsloven af 1857 gaaet over til den frie Beværternæring. Spørgsmaalet om den frie Beværternæring fandt sin Løsning derved, at man overlod Afgørelsen til de kommunale Raad i Købstæderne, og da de kommunale Raad fik denne Ret, førte de os bort fra den frie Beværternæring, idet Erfaringen havde lært dem, hvilke Ulykker den medførte. Derfor gik de bort derfra ved en Beslutning, som blev indført i deres Vedtægter, og den frie Beværternæring har, saa vidt mig bekendt, aldrig nogen Sinde været fremme under Behandlingen af Lovgivningsspørgsmaalet, siden vi kom ind paa en virkelig Realitetsbehandling af disse to Principper. Jeg tror derfor ogsaa, at Spørgsmaalet om fri Beværternæring er et Spørgsmaal, der ligger saa langt tilbage, at man slet ikke behøver at omtale det her. Jeg kan ikke ret vel tænke

mig, at der er noget Medlem i dette Ting eller i den høje Rigsdag, som vilde anse det for en Lykke for Samfundet at gaa over til den frie Beværternæring. Derfor skal jeg ikke udtale mig herom.

Naar alle saaledes er enige om, at vi ikke skal vende tilbage til den frie Beværternæring, men at Formaalet bør være at begrænse og regulere disse Næringsvirksomheder, der giver Ret til at udskænke eller forhandle stærke Drikke, er der altsaa ikke nogen egentlig principiel Uoverensstemmelse mellem Tingets Medlemmer; saa gælder det blot at skønne over, i hvilken Udstrækning disse Begrænsninger kan foregaa, hvor stor en Myndighed man vil give de kommunale Raad til at regulere disse Forhold. Vi har set, hvordan det gaar, naar der er Ret til Udskænkning ikke alene for Beværtninger, men ogsaa for Hoteller. Ved Højesteretsdomme i 1881 blev det afgjort, at Hotellerne, Gæstgiverierne i Købstæderne, havde Ret til at beværte alle og enhver. Folgen deraf blev, at man i meget stor Udstrækning løste Gæstgiveriborgerskab og paa disse drev almindelig Beværternæring. Jeg har nævnt i Betænkningen, at i en Periode af 5 Aar, fra Aar 1900 til 1904, blev Adgangen til paa den Maade at kunne udøve Beværternæring benyttet i København i et saadant Omfang, at der hvert Aar i Løbet af disse 5 Aar blev løst ikke mindre end 123 Gæstgiveriborgerskaber i København. Dette forekommer mig at være et klart Vidnesbyrd om Nødvendigheden af en stærk Begrænsning af Retten til at udøve denne Næringsvirksomhed. Ved Loven af 10. Maj 1912 gjorde vi et godt Fremskridt i Retning af at lægge Retten og Ansvaret over i det kommunale Selvstyre, og den Gang havde vi den Fornøjelse, at man naaede til en enstemmig Vedtagelse i begge Rigsdagens Ting af dette Hovedprincip. Man kan desværre ikke sige, at Forholdet nu er et tilsvarende. Nu er Forholdet det, at der er ret betydelige Uoverensstemmelser om disse Hovedprincipper ikke alene mellem Tingene, men ogsaa blandt Medlemmerne indenfor hvert af de to Ting. Derfor er Sagen saa overordentlig vanskelig.

Gennem den Række Ændringsforslag, vi fra Flertallets Side har stillet, har vi begrænset os til i det væsentlige at føre Forslaget tilbage til den Affattelse, hvori Folketinget vedtog det ved tredje Behandling den 20. Januar 1920, og naar vi har gjort det, er det nærmest ud fra den Forudsætning, at det lader sig ikke gøre gennem de specielle Behandlinger i hvert enkelt af Tingene at naa til Enighed mellem de to